

for Beregningen. Jeg vil meget henstille til den højtærede Minister, om vi ikke mulig kunde faa det rettet — det kan jo gøres rent administrativt — saaledes at man ogsaa lægger Enkeltkilometerprisen til Grund ved Beregningen af Prisen paa Abonnementskort. Jeg kan ikke se nogen Grund til, at man har lagt en større Enhed til Grund ved en gros Salg end ved Detailsalg; det er det omvendte af, hvad der ellers sker i Handelen. Man kunde saa maaske ogsaa naa til, at der kunde løses Kort til alle de Stationer, hvortil der ellers løses Billet, nu kan der jo ikke løses til Stoppesteder, Holdepladser, og det er i Grunden ret mærkeligt, da enkelte af dem har en betydelig større Trafik end adskillige af de Steder, der kaldes Stationer.

Naar man endelig vil have større Udbytte af Jernbanerne, tror jeg, man ogsaa skulde sørge mere for Besparelser end blot for at skaffe forøget Indtægt. Det er farligt — som nævnt af forskellige ærede Talere — at forøge Udgiften for stærkt navnlig for Billetter paa Kystbanen og Klampenborgbanen. Vi faa jo der en elektrisk Sporvogn, og den vil uden Tvivl skade Jernbanen adskilligt. Vi saa jo, hvorledes det gik, da vi fik Kystbanen, at den slog Sundfarten ihjel, og naar der kommer en billigere og nemmere Befordring, kunne vi være sikre paa, at Banerne ogsaa ville faa det at føle. Men skulle vi indføre Besparelser, vil jeg ogsaa have Lov til at pege paa et andet Punkt. Det er det efter min Mening overordentlig rigelige Personale, der følger med hvert Tog herhjemme. Jeg kender intet andet Land, hvor noget lignende finder Sted, hvor Folk i den Grad bliver belemret med Personale til at lukke sig ud og ind, som her i Landet, og jeg tror ikke, det gavner Befolkningen at opdrages paa den Maade, at den saaledes skal have Ammer for sig. Jeg siger det ikke som nogen Anke mod Personalet, som jeg tværtimod finder meget høfligt og forekommende, men jeg vilde sætte lige saa megen Pris paa Høflighed fra to Konduktører som paa Høflighed fra fire.

N. Andersen: Der har jo ikke alene her i Tinget, men navnlig ogsaa i den Jernbanekommission, der var nedsat for nogle Aar siden, været talt særdeles meget om den Dekadence, Statsbanedriften er kommen ind i i de senere Aar med Hensyn til det økonomiske Resultat, hvorfra den saa egentlig stammer, og man har — hvad der jo er meget nærliggende — i det væsentlige villet betragte denne De-

kadence som et Udslag af, at vi køre for saa overordentlig billige Takster. Jeg siger, det er ganske nærliggende og ganske naturligt, at man, naar man begynder at undersøge, hvor Aarsagen til denne Dekadence ligger, først og fremmest undersøger, om Statsbanerne faa et passende Vederlag for det Arbejde, de udføre for Samfundet, og om dette ikke efterhaanden er blevet saa lille, at det er aldeles utilstrækkeligt til at dække Udgifterne og give et nogenlunde passende Overskud. Dette er ganske naturligt, men jeg er tilbøjelig til at tro, at man dog alligevel fra mange Sider noget overdriver Virkningen af de lave Takster. Det viser sig jo nemlig, og deri søger jeg mine Grunde til at se saadan paa Sagen, at dette Fænomen, at man er kommen ned til et urimeligt lavt Overskud af Jernbanedriften, ikke er karakteristisk for vort Land alene, men er noget, som er gennemgaaende ogsaa for vore Nabolande, og jeg tror for saa godt som hele Europa i de senere Aar. Deri søger jeg et Bevis for, at det ikke just kan siges at være i overvejende Grad vore lave Takster, der har Skylden, men paa den anden Side er det lige saa sikkert, at hvis vi ville komme til en rimeligere og forsvarligere Ordning af vore Statsbaneforhold med Hensyn til den økonomiske Side af Sagen, saa have vi kun to Veje at gaa, og vi maa prøve dem begge og søge at faa det bedst mulige ud af dem begge. Man maa nemlig søge saa vidt muligt at begrænse Udgifterne, hvor de kunne begrænses, og dernæst foretage saadanne Foranstaltninger med Hensyn til Takstforhøjelser og Takstrevision i det hele taget, at Statsbanerne faa et passende Vederlag for den Gerning, de udføre i Samfundets Tjeneste. Naar det nu er givet, hvad desværre er Tilfældet, at der er en stærk Dekadence — den har i alt Fald været der og vil rimeligvis endnu i nogle Aar vedblive — saa er det for mig klart, at vi maa søge ikke alene at begrænse Udgifterne saa meget som muligt, men tillige maa gaa til en Takstforhøjelse, idet det er min Forvisning, at man i sin Tid, da man vedtog Takstloven, kom til saa lave Takster, at det er urimeligt.

Det er nemlig ubestrideligt, at vore Statsbaner køre for Takster, der ere lavere end alle andre Landes i hele Verden. Der har været klaget i Gaar og i Dag over, at en vis Del af Taksterne for Betalingen af Kort var noget for høj, og at den Forhøjelse, der tilsigtes, var urimelig. Det skal jeg komme tilbage til om